

Arrest

nr. 294 543 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Kohsin, een dorp gelegen in het district Sayed Kara van de provincie Paktia. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U heeft het middelbaar onderwijs afgerond en heeft meerdere beroepen uitgeoefend. Op zeer jonge leeftijd, ten tijde van de Russische aanwezigheid in Afghanistan, verhuisde u met uw familie naar Pakistan. Toen de taliban de macht verloor begin 2000 besloot uw familie om terug te keren naar Kohsin. U verbleef er met uw beide ouders, vrouw en twee kinderen. Uw problemen begonnen in 2002.

Uw oom T.(...) K.(...) werkte samen met een zekere R.(...) M.(...), een voormalig commandant van de taliban. Deze R.(...) M.(...) zou twee personen hebben vermoord. Beiden waren inwoners van uw dorp. A.(...) K.(...), één van de broers van de gedode personen, beschuldigde u en uw familieleden van medeplichtig te zijn aan deze moorden. Uw familie werd beschoten en werd gedwongen om Kohsin te verlaten. U en uw familie verhuisden naar het dorp Pir Bagh, gelegen in de provinciale hoofdstad Gardez. Er werd een politieonderzoek tegen uw familie ingesteld. Gezien u door de politie werd gezocht en A.(...) K.(...) wraak wilde nemen besloot u in 2006 Afghanistan te verlaten. Uw broer A.(...) R.(...)verliet later ook Afghanistan. U ging naar Griekenland waar u woonde en werkte tot 2011. In 2011 keerde u terug naar Afghanistan. Uw familie stelde immers dat het conflict was opgelost. U vestigde zich in Gardez, waar uw familieleden woonden. Bij uw terugkeer naar Afghanistan bleven uw problemen echter voortduren. In 2014 werd u wederom beschoten in Kohsin. U keerde hierna terug naar Gardez, maar u werd er opnieuw lastiggevallen door de politie. In augustus 2019 verliet u opnieuw Afghanistan. U verliet het land via Iran en ging dan naar Turkije. Vandaaruit maakte u de oversteek naar Griekenland om zo naar Macedonië te reizen. Vervolgens ging u via Servië naar Bosnië en daarna naar Kroatië. Via Slovenië bereikte u Italië. Tenslotte doorkruiste u Frankrijk vooraleer België te bereiken, waar u op 2 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw broer A.(...) A.(...) R.(...) diende op 16 maart 2009 een verzoek om internationale bescherming in te België. Uw broer werd door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend en beschikt heden over de Belgische nationaliteit.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw taskara, de taskara van uw vader, een diploma van het secundair onderwijs verkregen in Pakistan en een kieskaart neer. Op 16 augustus 2021 maakt u aan het CGVS een kopie van uw Grieks bevel om het grondgebied te verlaten, een kopie van uw Grieks busabonnement en een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw broer A.(...) R.(...) A.(...) over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u evenmin de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

U stelt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Uw manifest tegenstrijdige, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen maken echter dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problematiek die te wijten valt aan uw oom, T.(...) K.(...). Zo stelt u dat uw oom samenwerkte met een zekere R.(...) M.(...), een gewelddadig misdadiger. Op een bepaald moment doodde R.(...) M.(...) twee broers van een naburig gezin. Gezien uw oom T.(...) K.(...) een bekend handlangers was van R.(...) M.(...) werd uw familie medeverantwoordelijk gehouden (CGVS p. 19,21,22). Over R.(...) M.(...) kan u echter weinig zinnigs zeggen. U verklaart dat deze R.(...) M.(...) een talibancommandant was, net zoals zijn vader en hij het district controleerde (CGVS p. 20). Tegelijkertijd stelt u dat R.(...) M.(...) een vluchteling in Pakistan was,

die er al een geruime tijd verbleef (CGVS p. 20). Waarom R.(...) M.(...) Afghanistan ontvluchtte, kan u echter weinig duiden. U stelt dat dit misschien was vanwege de Sovjetbezetting (CGVS p. 20). Dit conflicteert echter met uw bewering dat R.(...) M.(...) een talibancommandant was die het district onder zijn controle had tijdens het eerste Taliban bewind. De taliban kwamen immers pas aan de macht in Afghanistan na het terugtrekken van de Sovjetkrachten. Een andere denkpiste die u oppert is dat R.(...) M.(...) vluchtte vanwege de invasie van de Amerikaanse strijdkrachten. Chronologisch houdt dit echter ook geen steek. U verliet Pakistan namelijk ergens in 2001, ten laatste in 2002 (CGVS p. 5). Gezien u verklaart dat R.(...) M.(...) al geruime tijd in Pakistan verbleef en jullie er bezocht, kon hij ook niet zijn gevlucht vanwege de Amerikaanse strijdkrachten, daar deze pas eind 2001 Afghanistan binnenvielen (zie informatie blauwe map). Het langdurig vertoeven van R.(...) M.(...), een talibancommandant, in Pakistan is aldus zeer bevreemdend. Rond de beweerde periode van zijn verblijf waren de taliban immers aan de macht in Afghanistan. U bekent zelf ook geen concreet idee te hebben waarom R.(...) M.(...) wegluchtte naar Pakistan (CGVS p. 20). De conflicterende informatie die u verstrekt omtrent R.(...) M.(...) doet alvast twijfelen.

Het zijn echter vooral uw verklaringen met betrekking tot de terugkeer van R.(...) M.(...) naar Afghanistan die de wenkbrouwen doen fronzen. R.(...) M.(...) zou immers zijn teruggegaan naar Kohsin, waar hij nadien de twee broers vermoordde. Dit zou echter zijn gebeurd toen u maar net enkele maanden in Kohsin was, dus ergens eind 2001 of begin 2002 (CGVS p. 22). Dat R.(...) M.(...) net in die periode terug actief zou zijn in Afghanistan lijkt bijzonder onwaarschijnlijk. Dit was immers dezelfde periode dat de taliban werden verdreven van de macht door de Amerikaanse strijdkrachten. Dat een talibancommandant zich net dan zou vestigen in Kohsin is wel bijzonder riskant. R.(...) M.(...) had immers als een doelwit van de Amerikanen gefungeerd. Aan zulks risicovol gedrag kan maar weinig geloof worden gehecht.

Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot de familiale situatie van R.(...) M.(...) weinig overtuigend. Zo kan u niet eens zeggen of hij kinderen had (CGVS p. 21). Noch kent u de namen van de broers van R.(...) M.(...) (CGVS p. 21). Dit gebrek aan informatie is markant, daar u verklaart dat R.(...) M.(...) uw buurman was (CGVS p. 21). Aldus zou men verwachten dat u wel wat zou kunnen vertellen over de gezinsleden van R.(...) M.(...), quod non. Ook de informatie die u verstrekt met betrekking tot de dood van R.(...) M.(...) is bijzonder karig en bovendien tegenstrijdig. Zo stelt u dat R.(...) M.(...) werd gedood tijdens een strijd, maar u kan niet zeggen wanneer (CGVS p. 22,27). Deze weinig specifieke informatie kan niet overtuigen. Men zou immers verwachten dat u meer informatie zou kunnen geven over R.(...) M.(...), daar hij een spilfiguur is in uw asielaanvraag. Bovendien stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat R.(...) M.(...) 'nu alleen zou handelen' en 'leeft als een dief' (zie DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). U voegt toe dat hij erg gevaarlijk is. Deze bewoording doet vermoeden dat R.(...) M.(...) ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op de DVZ nog in leven was. Uw incoherente, karige en onwaarschijnlijke verklaringen met betrekking tot R.(...) M.(...) doen ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Verder is de verstandhouding tussen R.(...) M.(...) en uw oom Tawqal geheel onduidelijk. U stelt dat Tawqal een nauwe kompaan was van R.(...) M.(...) (CGVS p. 19,20). U kan echter niet zeggen wanneer Tawqal zich precies begon te associëren met R.(...) M.(...) (CGVS p. 20). Gevraagd wat uw oom Tawqal juist deed voor R.(...) M.(...) stelt u op uiterst oppervlakkige wijze dat hij 'een soldaat' was (CGVS p. 20). U kan zelfs niet zeggen of Tawqal met R.(...) M.(...) was toen hij de twee broers neerschoot, wat de aanleiding was van al uw problemen (CGVS p. 21). Uw lacunaire kennis van de verstandhouding tussen Tawqal en R.(...) M.(...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hetzelfde geldt voor het conflict waarbij R.(...) M.(...) de twee broers had gedood. U kan er amper iets over zeggen. U kan niet preciseren wat juist de aanleiding was van dit conflict. U weet enkel dat R.(...) M.(...) 'zakgeld stal' en er mogelijk een dispuut was (CGVS p. 21). Verdere informatie ontbreekt u (CGVS p. 21). Eigenlijke informatie over het conflict kan u ook niet geven, enkel dat het een confrontatie betrof (CGVS p. 21). U kan verder ook niet preciseren wanneer u en uw familie werden beschuldigd van medeplichtigheid aan de dood van de twee broers, enkel dat het 'binnen de maand' was (CGVS p. 22). Evenmin kan u zeggen wanneer A.(...) K.(...) effectief vergelding zocht voor de dood van zijn broers (CGVS p. 22). Voorts zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd nadat u werd beschuldigd van medeplichtig te zijn aan de daden van R.(...) M.(...) (CGVS p. 22). Ook hier heeft u wederom geen idee wanneer dit arrestatiebevel werd uitgevaardigd. U legt evenmin dit arrestatiebevel noch een kopie ervan neer. U verklaart nochtans dit bevel thuis te hebben gezien (CGVS, p. 22). Uw informatie over R.(...) M.(...), T.(...), het conflict en de gevolgen daarvan is beneden alle peil. Nochtans was dit conflict de aanleiding van al uw problemen. Dat u zo weinig informatie kan verschaffen over dit uiterst belangrijke moment in uw leven ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Temeer daar u momenteel nog steeds in contact staat met uw familie en het aldus geen enkel probleem kan zijn om verdere informatie in te winnen (CGVS p. 11).

De verklaringen omtrent de vervolging van u en uw familie kunnen ook niet overtuigen. Zo stelt u dat A.(...) K.(...) jullie beschoot in Kohsin, waarna jullie verhuisden naar Pir Bagh gelegen in het hoofdstedelijk district van Gardez (CGVS p. 5,19,22). Vervolgens werd er een arrestatiebevel uitgevaardigd tegenover de leden van uw familie, met name de oudste broers: u, A.(...) R.(...) en K.(...) G.(...) (CGVS p. 22,23). Van enige arrestaties was er echter geen sprake (CGVS p. 23). Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie amper enige moeite deed om jullie te arresteren. De politie zou drie tot vier keer langs zijn geweest om u te zoeken, maar ondernam geen verdere actie (CGVS p. 23). Dit getuigt alvast niet bepaald van een naarstige zoektocht naar u. Hetzelfde kan worden gezegd over de zoektocht naar uw broers. Zo stelt u dat K.(...) G.(...) ook werd gezocht door de politie (CGVS p. 23). Tegelijkertijd verklaart u dat K.(...) G.(...) destijds op het werk zat, als soldaat van het Afghaanse nationale leger in Khost (CGVS p. 12,23). Men zou verwachten dat de politie allerm minst moeite zou hebben met het lokaliseren van uw broer, gezien deze zelf voor een tak van de overheid zou werken. Het tegendeel bleek echter waar (CGVS p. 23,24). Verder kon ook uw broer A.(...) R.(...) de dans ontspringen, de politie heeft hem nooit opgepakt (CGVS p. 24). Dit terwijl A.(...) R.(...) nog steeds in de regio vertoefde en pas een twaalf jaar geleden naar België kwam, lang na uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 10,24). Dit alles geeft allerm minst blijk van een werkelijke intentie in hoofde van de politie om u en uw broers te arresteren. Nochtans werden jullie beschuldigd van betrokken te zijn bij de dood van de twee broers van A.(...) K.(...). Men zou dan ook verwachten dat er een serieuze poging zou worden genomen om jullie op te pakken. De politie ondernam echter amper actie, wat hoegenaamd niet strookt met de zwaarwichtigheid van de beschuldigingen aan jullie adres. Verder kan u ook niet preciseren wat er juist gebeurde met T.(...) K.(...). U stelt dat u zeker bent dat T.(...) K.(...) werd gedood door A.(...) K.(...). Gevraagd hoe u hier zo zeker bent verklaart u dat de familie van A.(...) K.(...) jullie beschuldigden en omdat hij uw familie eerder beschoot (CGVS p. 25). Het loutere feit dat uw familie op een bepaald moment werd belaagd door A.(...) K.(...) betekent niet noodzakelijk dat A.(...) K.(...) T.(...) K.(...) doodde. Bovendien werd T.(...) K.(...) twee of drie jaar na het incident met A.(...) K.(...) gedood (CGVS p. 25). Gezien het grote tijdsverloop tussen de twee feiten is het allesbehalve een uitgemaakte zaak dat de dood van T.(...) K.(...) verbonden is aan de vete met A.(...) K.(...), temeer daar u geen enkel concreet bewijs levert omtrent de moordenaars van T.(...) K.(...).

U stelt dat u zeker bent dat uw oom T.(...) K.(...) werd gedood door A.(...) K.(...), maar lijkt eerder te vermoeden dat hij werd gedood door A.(...) K.(...), zonder enig concreet bewijs hiervan te hebben (CGVS p. 25). U kan ook niet zeggen wanneer T.(...) K.(...) juist werd gedood en stelt dat het misschien 'twee jaar, drie jaar later of drie en half jaar later' na uw vertrek gebeurde (CGVS p. 24). Het feit dat u de dood van uw oom niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren, een essentieel deel van uw asielrelaas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij zijn uw verklaringen met betrekking tot uw oom T.(...) K.(...) allesbehalve rechtlijnig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u expliciet dat T.(...) Afghanistan verliet (zie verklaringen DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat hij Afghanistan nooit verlaten heeft (CGVS p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u mogelijks naar Paktia als 'land' verwees tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ (CGVS p. 27). Het lijkt evenwel weinig waarschijnlijk dat u dezelfde terminologie zou hanteren voor de provincie Paktia als voor Afghanistan. Daarnaast werd er ook expliciet neergeschreven dat T.(...) uit Afghanistan weg vluchtte (zie verklaringen DVZ). Het is zeer onwaarschijnlijk dat de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dit uit het ongerijmde zou neerschrijven. Het heeft er dan ook alle schijn naar dat u gewoonweg niet in staat bent om uw asielrelaas op eenduidige wijze te vertellen, hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Terzijde vermeldt het CGVS dat u niet bepaald gehaast was om Afghanistan de eerste keer te verlaten. Uw problemen met A.(...) K.(...) speelden zich af in 2002, u verliet Afghanistan pas in 2006 (CGVS p. 17). U verbleef aldus nog vier jaar lang in eenzelfde provincie, Paktia, waar al uw problemen zich afspeelden. Dit getuigt niet bepaald van een acute vrees voor gevaar in uw hoofde. Integendeel, het feit dat u nog zo lang in Afghanistan verbleef doet verder vermoeden dat er geen werkelijk gevaar dreigde.

Het is echter uw terugkeer naar Afghanistan dat het meest problematische gegeven is in uw verzoek. Zo verklaart u dat u in 2011 terugkeerde naar Afghanistan vanuit Griekenland. Volgens uw familie waren alle problemen opgelost (CGVS p. 24). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS na uw terugkeer in Gardez te hebben verbleven, en zou enkele keren naar Kohsin gegaan zijn voor huwelijken en begrafenissen bij te wonen (CGVS p. 25). Ongeveer twee jaar na uw terugkomst, in 2014, werd u bij een bezoekje aan Kohsin plots beschoten (CGVS p. 19,25). Verder zou de politie u ook hebben lastiggevallen. De politie kwamen u namelijk twee tot drie keer opzoeken (CGVS p. 25,26). Deze bezoeken van de politie kan u echter wederom niet plaatsen. U kan zelfs niet zeggen in welk jaar deze bezoeken plaatsvonden. Evenmin kan u weergeven wanneer de politie u een laatste maal bezocht alvorens u nogmaals vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 26). Dat u opnieuw in gebreke blijft in het

verschaffen van nauwkeurige informatie omtrent uw vervolging maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het is ook uiterst bevreemdend dat uw familie zou stellen dat het voor u veilig was om terug te keren naar Afghanistan, terwijl de politie duidelijk nog op zoek naar u was. Men zou verwachten dat uw familie wel op de hoogte zou zijn van het feit dat de politie nog steeds achter u aan zat, daar ze steeds in Afghanistan verbleven.

Er dienen ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde terugkeer naar Kohsin. Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Kohsin zijn immers allesbehalve rechtlijnig. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat Kohsin uw laatste verblijfplek was in Afghanistan, waar u twee jaar woonde tot uw vertrek in 2019. Voorts verklaarde u dat uw huwelijk in Kohsin plaatsvond en uw kinderen werden geboren in Kohsin. Ook uw broers en zussen zouden allen in Kohsin hebben gewoond ten tijde van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie DVZ, Vragenlijst CGVS). Deze verklaringen doen vermoeden dat u bij uw terugkeer in Afghanistan een verlengde periode in Kohsin verbleef, hetgeen in schril contrast met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt hier met klem dat u maar één keer terugkeerde naar Kohsin waar u werd beschoten. Indien u zou terugkeren naar Kohsin was het vanwege huwelijken en begrafenissen, aldus kortstondige bezoeken (CGVS p. 9,25). Er zou thans ook geen enkel gezinslid wonen in Kohsin (CGVS p. 11). Geconfronteerd met deze veelvuldige tegenstrijdigheden stelde u dat u 'niet zeker over de data' was en dat het mogelijks een fout was (CGVS p. 5,6). Zelfs al zei u deze zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan kon u het zich niet meer herinneren, beaamt u (CGVS p. 11). Nochtans werden de verklaringen die werden neergeschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken terug aan u voorgelezen en ondertekende u deze voor akkoord (zie vragenlijst DVZ). Dat het een loutere fout van uwentwege betrof lijkt zeer onwaarschijnlijk. Het heeft er alle schijn naar dat u wel degelijk voor een langere periode in Kohsin verbleef maar dat u ternauwernood uw verklaringen hieromtrent probeert bij te stellen teneinde uw asielrelaas te versterken. Een verlengd verblijf in Kohsin valt immers niet te verzoenen met uw beweerde vete die zich daar afspeelde. De bovenstaande vaststellingen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte moet er worden gewezen op het feit dat u wederom jaren verbleef in Afghanistan nadat u een tweede maal zou zijn vervolgd door A.(...) K.(...) en de politie. Nadat u terugkeerde naar Afghanistan in 2011 zouden uw problemen opnieuw begonnen zijn in 2014. U werd beschoten door A.(...) K.(...) en de politie kwam opnieuw achter u aan (CGVS p. 25,26). Nochtans bleef u maar liefst vijf jaar lang in Afghanistan, vooraleer u in 2019 besloot te vertrekken (CGVS p. 26). Opnieuw ontbreekt elke vorm van hoogdringendheid van uwzijde. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven of veiligheid, dan had u Afghanistan wel eerder verlaten. U stelt hierbij dat u in feite enkel door de politie werd gezocht op dat moment, en dat de dreiging daarvan uitgaande allesbehalve acuut was (CGVS p. 26). Bijgevolg kan er ook niet worden besloten dat er sprake was van een ernstige dreiging tegenover uw persoon, daar u nog zulks lange tijd in Afghanistan verbleef.

Gezien de veelheid aan incoherenties, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, de taskara van uw vader, het Pakistaanse schooldocument, kieskaart en de Belgische identiteitskaart van uw broer Abdulrahman, slagen er niet in om de vastgestelde ongelooftwaardigheden te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt op heden immers niet in vraag gesteld. Ook uw Griekse documenten werpen geen ander licht op voorgaande, zij tonen hoogstens uw verblijf in Griekenland aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 10 augustus 2021 plaatsvond, voordat de taliban de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw

dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>)

[PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf](#), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

*Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.*

*Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens*

in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het gegeven dat uw broer ABID A.(...) R.(...)(O.V. nummer 6.404.078, CG 09/11857) in België een beschermingsstatus werd verleend, niet automatisch leidt tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op basis van haar individuele merites beoordeeld te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u evenmin de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

U stelt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Uw manifest tegenstrijdige, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen maken echter dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problematiek die te wijten valt aan uw oom, T.(...) K.(...). Zo stelt u dat uw oom samenwerkte met een zekere R.(...) M.(...), een gewelddadig misdadiger. Op een bepaald moment doodde R.(...) M.(...) twee broers van een naburig gezin. Gezien uw oom T.(...) K.(...) een bekend handlangster was van R.(...) M.(...) werd uw familie medeverantwoordelijk gehouden (CGVS p. 19,21,22). Over R.(...) M.(...) kan u echter weinig zinnigs zeggen. U verklaart dat deze R.(...) M.(...) een talibancommandant was, net zoals zijn vader en hij het district controleerde (CGVS p. 20). Tegelijkertijd stelt u dat R.(...) M.(...) een vluchteling in Pakistan was, die er al een geruime tijd verbleef (CGVS p. 20). Waarom R.(...) M.(...) Afghanistan ontvluchtte, kan u echter weinig duiden. U stelt dat dit misschien was vanwege de Sovjetbezetting (CGVS p. 20). Dit conflicteert echter met uw bewering dat R.(...) M.(...) een talibancommandant was die het district onder zijn controle had tijdens het eerste Taliban bewind. De taliban kwamen immers pas aan de macht in Afghanistan na het terugtrekken van de Sovjetkrachten. Een andere denkpiste die u oppert is dat R.(...) M.(...) vluchtte vanwege de invasie van de Amerikaanse strijdkrachten. Chronologisch houdt dit echter ook geen steek. U verliet Pakistan namelijk ergens in 2001, ten laatste in 2002 (CGVS p. 5). Gezien u verklaart dat R.(...) M.(...) al geruime tijd in Pakistan verbleef en jullie er bezocht, kon hij ook niet zijn gevlucht vanwege de Amerikaanse strijdkrachten, daar deze pas eind 2001 Afghanistan binnenvielen (zie informatie blauwe map). Het langdurig vertoeven van R.(...) M.(...), een talibancommandant, in Pakistan is aldus zeer bevreemdend. Rond de beweerd periode van zijn verblijf waren de taliban immers aan de macht in Afghanistan. U bekent zelf ook geen concreet idee te hebben waarom R.(...) M.(...) wegvluchtte naar Pakistan (CGVS p. 20). De conflicterende informatie die u verstrekt omtrent R.(...) M.(...) doet alvast twijfelen.

Het zijn echter vooral uw verklaringen met betrekking tot de terugkeer van R.(...) M.(...) naar Afghanistan die de wenkbrouwen doen fronsen. R.(...) M.(...) zou immers zijn teruggegaan naar Kohsin, waar hij nadien de twee broers vermoordde. Dit zou echter zijn gebeurd toen u maar net enkele maanden in Kohsin was, dus ergens eind 2001 of begin 2002 (CGVS p. 22). Dat R.(...) M.(...) net in die periode terug actief zou zijn in Afghanistan lijkt bijzonder onwaarschijnlijk. Dit was immers dezelfde periode dat de taliban werden verdreven van de macht door de Amerikaanse strijdkrachten. Dat een talibancommandant zich net dan zou vestigen in Kohsin is wel bijzonder riskant. R.(...) M.(...) had immers als een doelwit van de Amerikanen gefungeerd. Aan zulks risicovol gedrag kan maar weinig geloof worden gehecht.

Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot de familiale situatie van R.(...) M.(...) weinig overtuigend. Zo kan u niet eens zeggen of hij kinderen had (CGVS p. 21). Noch kent u de namen van de broers van R.(...) M.(...) (CGVS p. 21). Dit gebrek aan informatie is markant, daar u verklaart dat R.(...) M.(...) uw buurman was (CGVS p. 21). Aldus zou men verwachten dat u wel wat zou kunnen vertellen over de

gezinsleden van R.(...) M.(...), quod non. Ook de informatie die u verstrekt met betrekking tot de dood van R.(...) M.(...) is bijzonder karig en bovendien tegenstrijdig. Zo stelt u dat R.(...) M.(...) werd gedood tijdens een strijd, maar u kan niet zeggen wanneer (CGVS p. 22,27). Deze weinig specifieke informatie kan niet overtuigen. Men zou immers verwachten dat u meer informatie zou kunnen geven over R.(...) M.(...), daar hij een spilfiguur is in uw asielerelaas. Bovendien stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat R.(...) M.(...) 'nu alleen zou handelen' en 'leeft als een dief' (zie DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). U voegt toe dat hij erg gevaarlijk is. Deze bewoording doet vermoeden dat R.(...) M.(...) ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op de DVZ nog in leven was. Uw incoherente, karige en onwaarschijnlijke verklaringen met betrekking tot R.(...) M.(...) doen ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Verder is de verstandhouding tussen R.(...) M.(...) en uw oom Tawqal geheel onduidelijk. U stelt dat Tawqal een nauwe kompaan was van R.(...) M.(...) (CGVS p. 19,20). U kan echter niet zeggen wanneer Tawqal zich precies begon te associëren met R.(...) M.(...) (CGVS p. 20). Gevraagd wat uw oom Tawqal juist deed voor R.(...) M.(...) stelt u op uiterst oppervlakkige wijze dat hij 'een soldaat' was (CGVS p. 20). U kan zelfs niet zeggen of Tawqal met R.(...) M.(...) was toen hij de twee broers neerschoot, wat de aanleiding was van al uw problemen (CGVS p. 21). Uw lacunaire kennis van de verstandhouding tussen Tawqal en R.(...) M.(...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hetzelfde geldt voor het conflict waarbij R.(...) M.(...) de twee broers had gedood. U kan er amper iets over zeggen. U kan niet preciseren wat juist de aanleiding was van dit conflict. U weet enkel dat R.(...) M.(...) 'zakgeld stal' en er mogelijk een dispuut was (CGVS p. 21). Verdere informatie ontbreekt u (CGVS p. 21). Eigenlijke informatie over het conflict kan u ook niet geven, enkel dat het een confrontatie betrof (CGVS p. 21). U kan verder ook niet preciseren wanneer u en uw familie werden beschuldigd van medeplichtigheid aan de dood van de twee broers, enkel dat het 'binnen de maand' was (CGVS p. 22). Evenmin kan u zeggen wanneer A.(...) K.(...) effectief vergelding zocht voor de dood van zijn broers (CGVS p. 22). Voorts zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd nadat u werd beschuldigd van medeplichtig te zijn aan de daden van R.(...) M.(...) (CGVS p. 22). Ook hier heeft u wederom geen idee wanneer dit arrestatiebevel werd uitgevaardigd. U legt evenmin dit arrestatiebevel noch een kopie ervan neer. U verklaart nochtans dit bevel thuis te hebben gezien (CGVS, p. 22). Uw informatie over R.(...) M.(...), T.(...), het conflict en de gevolgen daarvan is beneden alle peil. Nochtans was dit conflict de aanleiding van al uw problemen. Dat u zo weinig informatie kan verschaffen over dit uiterst belangrijke moment in uw leven ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Temeer daar u momenteel nog steeds in contact staat met uw familie en het aldus geen enkel probleem kan zijn om verdere informatie in te winnen (CGVS p. 11).

De verklaringen omtrent de vervolging van u en uw familie kunnen ook niet overtuigen. Zo stelt u dat A.(...) K.(...) jullie beschoot in Kohsin, waarna jullie verhuisden naar Pir Bagh gelegen in het hoofdstedelijk district van Gardez (CGVS p. 5,19,22). Vervolgens werd er een arrestatiebevel uitgevaardigd tegenover de leden van uw familie, met name de oudste broers: u, A.(...) R.(...) en K.(...) G.(...) (CGVS p. 22,23). Van enige arrestaties was er echter geen sprake (CGVS p. 23). Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie amper enige moeite deed om jullie te arresteren. De politie zou drie tot vier keer langs zijn geweest om u te zoeken, maar ondernam geen verdere actie (CGVS p. 23). Dit getuigt alvast niet bepaald van een naarstige zoektocht naar u. Hetzelfde kan worden gezegd over de zoektocht naar uw broers. Zo stelt u dat K.(...) G.(...) ook werd gezocht door de politie (CGVS p. 23). Tegelijkertijd verklaart u dat K.(...) G.(...) destijds op het werk zat, als soldaat van het Afghaanse nationale leger in Khost (CGVS p. 12,23). Men zou verwachten dat de politie allerm minst moeite zou hebben met het lokaliseren van uw broer, gezien deze zelf voor een tak van de overheid zou werken. Het tegendeel bleek echter waar (CGVS p. 23,24). Verder kon ook uw broer A.(...) R.(...) de dans ontspringen, de politie heeft hem nooit opgepakt (CGVS p. 24). Dit terwijl A.(...) R.(...) nog steeds in de regio vertoefde en pas een twaalf jaar geleden naar België kwam, lang na uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 10,24). Dit alles geeft allerm minst blijk van een werkelijke intentie in hoofde van de politie om u en uw broers te arresteren. Nochtans werden jullie beschuldigd van betrokken te zijn bij de dood van de twee broers van A.(...) K.(...). Men zou dan ook verwachten dat er een serieuze poging zou worden genomen om jullie op te pakken. De politie ondernam echter amper actie, wat hoegenaamd niet strookt met de zwaarwichtigheid van de beschuldigingen aan jullie adres. Verder kan u ook niet preciseren wat er juist gebeurde met T.(...) K.(...). U stelt dat u zeker bent dat T.(...) K.(...) werd gedood door A.(...) K.(...). Gevraagd hoe u hier zo zeker bent verklaart u dat de familie van A.(...) K.(...) jullie beschuldigden en omdat hij uw familie eerder beschoot (CGVS p. 25). Het loutere feit dat uw familie op een bepaald moment werd belaagd door A.(...) K.(...) betekent niet noodzakelijk dat A.(...) K.(...) T.(...) K.(...) doodde. Bovendien werd T.(...) K.(...) twee of drie jaar na het incident met A.(...) K.(...) gedood (CGVS p. 25). Gezien het grote tijdsverloop tussen de twee feiten is het allesbehalve een uitgemaakte zaak dat de dood van T.(...) K.(...) verbonden is aan de vete met A.(...) K.(...), temeer daar u geen enkel concreet bewijs levert omtrent de moordenaars van T.(...) K.(...).

U stelt dat u zeker bent dat uw oom T.(...) K.(...) werd gedood door A.(...) K.(...), maar lijkt eerder te vermoeden dat hij werd gedood door A.(...) K.(...), zonder enig concreet bewijs hiervan te hebben (CGVS p. 25). U kan ook niet zeggen wanneer T.(...) K.(...) juist werd gedood en stelt dat het misschien ' twee jaar, drie jaar later of drie en half jaar later' na uw vertrek gebeurde (CGVS p. 24). Het feit dat u de dood van uw oom niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren, een essentieel deel van uw asielrelaas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij zijn uw verklaringen met betrekking tot uw oom T.(...) K.(...) allesbehalve rechtlijnig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u expliciet dat T.(...) Afghanistan verliet (zie verklaringen DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat hij Afghanistan nooit verlaten heeft (CGVS p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u mogelijks naar Paktia als 'land' verwees tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ (CGVS p. 27). Het lijkt evenwel weinig waarschijnlijk dat u dezelfde terminologie zou hanteren voor de provincie Paktia als voor Afghanistan. Daarnaast werd er ook expliciet neergeschreven dat T.(...) uit Afghanistan weg vluchtte (zie verklaringen DVZ). Het is zeer onwaarschijnlijk dat de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dit uit het ongerijmde zou neerschrijven. Het heeft er dan ook alle schijn naar dat u gewoonweg niet in staat bent om uw asielrelaas op eenduidige wijze te vertellen, hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Terzijde vermeldt het CGVS dat u niet bepaald gehaast was om Afghanistan de eerste keer te verlaten. Uw problemen met A.(...) K.(...) speelden zich af in 2002, u verliet Afghanistan pas in 2006 (CGVS p. 17). U verbleef aldus nog vier jaar lang in eenzelfde provincie, Paktia, waar al uw problemen zich afspeelden. Dit getuigt niet bepaald van een acute vrees voor gevaar in uw hoofde. Integendeel, het feit dat u nog zo lang in Afghanistan verbleef doet verder vermoeden dat er geen werkelijk gevaar dreigde.

Het is echter uw terugkeer naar Afghanistan dat het meest problematische gegeven is in uw verzoek. Zo verklaart u dat u in 2011 terugkeerde naar Afghanistan vanuit Griekenland. Volgens uw familie waren alle problemen opgelost (CGVS p. 24). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS na uw terugkeer in Gardez te hebben verbleven, en zou enkele keren naar Kohsin gegaan zijn voor huwelijken en begrafenissen bij te wonen (CGVS p. 25). Ongeveer twee jaar na uw terugkomst, in 2014, werd u bij een bezoekje aan Kohsin plots beschoten (CGVS p. 19,25). Verder zou de politie u ook hebben lastiggevallen. De politie kwamen u namelijk twee tot drie keer opzoeken (CGVS p. 25,26). Deze bezoeken van de politie kan u echter wederom niet plaatsen. U kan zelfs niet zeggen in welk jaar deze bezoeken plaatsvonden. Evenmin kan u weergeven wanneer de politie u een laatste maal bezocht alvorens u nogmaals vertrok uit Afghanistan (CGVS p. 26). Dat u opnieuw in gebreke blijft in het verschaffen van nauwkeurige informatie omtrent uw vervolging maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het is ook uiterst bevreemdend dat uw familie zou stellen dat het voor u veilig was om terug te keren naar Afghanistan, terwijl de politie duidelijk nog op zoek naar u was. Men zou verwachten dat uw familie wel op de hoogte zou zijn van het feit dat de politie nog steeds achter u aan zat, daar ze steeds in Afghanistan verbleven.

Er dienen ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde terugkeer naar Kohsin. Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Kohsin zijn immers allesbehalve rechtlijnig. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat Kohsin uw laatste verblijfplek was in Afghanistan, waar u twee jaar woonde tot uw vertrek in 2019. Voorts verklaarde u dat uw huwelijk in Kohsin plaatsvond en uw kinderen werden geboren in Kohsin. Ook uw broers en zussen zouden allen in Kohsin hebben gewoond ten tijde van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie DVZ, Vragenlijst CGVS). Deze verklaringen doen vermoeden dat u bij uw terugkeer in Afghanistan een verlengde periode in Kohsin verbleef, hetgeen in schril contrast met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt hier met klem dat u maar één keer terugkeerde naar Kohsin waar u werd beschoten. Indien u zou terugkeren naar Kohsin was het vanwege huwelijken en begrafenissen, aldus kortstondige bezoeken (CGVS p. 9,25). Er zou thans ook geen enkel gezinslid wonen in Kohsin (CGVS p. 11). Geconfronteerd met deze veelvuldige tegenstrijdigheden stelde u dat u 'niet zeker over de data' was en dat het mogelijks een fout was (CGVS p. 5,6). Zelfs al zei u deze zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan kon u het zich niet meer herinneren, beaamt u (CGVS p. 11). Nochtans werden de verklaringen die werden neergeschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken terug aan u voorgelezen en ondertekende u deze voor akkoord (zie vragenlijst DVZ). Dat het een loutere fout van uwentwege betrof lijkt zeer onwaarschijnlijk. Het heeft er alle schijn naar dat u wel degelijk voor een langere periode in Kohsin verbleef maar dat u ternauwernood uw verklaringen hieromtrent probeert bij te stellen teneinde uw asielrelaas te versterken. Een verlengd verblijf in Kohsin valt immers niet te verzoenen met uw beweerde vete die zich daar afspeelde. De bovenstaande vaststellingen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte moet er worden gewezen op het feit dat u wederom jaren verbleef in Afghanistan nadat u een tweede maal zou zijn vervolgd door A.(...) K.(...) en de politie. Nadat u terugkeerde naar Afghanistan in 2011 zouden uw problemen opnieuw begonnen zijn in 2014. U werd beschoten door A.(...) K.(...) en de politie kwam opnieuw achter u aan (CGVS p. 25,26). Nochtans bleef u maar liefst vijf jaar lang in Afghanistan, vooraleer u in 2019 besloot te vertrekken (CGVS p. 26). Opnieuw ontbreekt elke vorm van hoogdringendheid van uw zijde. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven of veiligheid, dan had u Afghanistan wel eerder verlaten. U stelt hierbij dat u in feite enkel door de politie werd gezocht op dat moment, en dat de dreiging daarvan uitgaande allesbehalve acuut was (CGVS p. 26). Bijgevolg kan er ook niet worden besloten dat er sprake was van een ernstige dreiging tegenover uw persoon, daar u nog zulks lange tijd in Afghanistan verbleef.

Gezien de veelheid aan incoherenties, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, de taskara van uw vader, het Pakistaanse schooldocument, kieskaart en de Belgische identiteitskaart van uw broer Abdulrahman, slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt op heden immers niet in vraag gesteld. Ook uw Griekse documenten werpen geen ander licht op voorgaande, zij tonen hoogstens uw verblijf in Griekenland aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 10 augustus 2021 plaatsvond, voordat de taliban de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofd aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Waar verzoeker laat gelden dat de verwerende partij de lat te hoog gelegd heeft en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan hij omwille van zijn 'specifiek profiel' niet kan voldoen, en in dit verband wijst op een verschillende socio-culturele achtergrond en zijn parcours dat hij heeft afgelegd sinds zijn vlucht als kind naar Pakistan voor de oorlog die gedurende quasi zijn volledige leven heeft gewoed en die telkens een desastreuze en verwoestende rol van betekenis heeft gespeeld in zijn leven, benadrukt de Raad dat de

beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeker zo weinig coherente informatie kon verschaffen van meerdere elementen in het kader van zijn vluchtaanvraag, kan niet louter worden vergoelikt door zijn parcours dat hij heeft afgelegd sinds zijn vlucht als kind naar Pakistan omwille van de oorlog in Afghanistan noch door zijn socio-culturele achtergrond, en dit nog daargelaten het gegeven dat hij niet het minste (begin van) bewijs levert van – of concrete toelichting biedt bij – deze socio-culturele context en zijn parcours noch de concrete impact die dit op zijn verklaringen zou hebben gehad.

Waar hij wijst op zijn ongeschooldheid ter verschoning van de gedane vaststellingen bemerkt de Raad vooreerst dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot het zesde middelbaar naar school is geweest (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 11), waardoor er bezwaarlijk sprake is van ongeschooldheid. Verder toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn achtergrond, situatie en problemen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij te kampen heeft met geheugenproblemen, worden deze geenszins geattesteerd. Meer nog verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn gezondheid goed is (Verklaring DVZ, vraag 32), bevestigde dit bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en antwoordde ontkennend desgevraagd naar eventuele psychische problemen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar werd aangehaald dat hij problemen had zich bepaalde zaken te herinneren omdat het te lang geleden was en gelet op zijn bijzondere traject van ontheemding, migratie en terugkeer en dit meerdere malen, kan hij evenmin worden gevolgd.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. In acht genomen wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en waarvoor thans internationale bescherming wordt gevraagd.

Verzoeker wijst ook op het feit dat hij niet vertrouwd is met data en jaartallen zoals door zijn raadsman reeds werd opgeworpen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook hier kan verzoeker, noch zijn raadsman niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker zich reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken bediende van jaartallen en telkenmale erin slaagde bepaalde zaken in de tijd te situeren (Vragenlijst, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vragen 10, 14, 15a, 22, 37). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker geen problemen met bepaalde zaken in de tijd te situeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 7, 8, 11, 17, 25).

Waar verzoeker het bovenstaande nog tracht te verklaren door stress, overtuigt hij evenmin. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Overigens wordt er geen enkel medisch attest bijgebracht dat er in hoofde van verzoeker een medische situatie zou zijn die ervoor zorgt dat hij niet in staat mag worden geacht zijn asielrelaas op een volledige en coherente wijze uit de doeken te doen.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven. De motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 11 augustus 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "*Guidance note*" van februari 2022.

Dat uit een intervisie van NANSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op*

individuele verzoeken om internationale bescherming.” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de Procedurerichtlijn over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stipt vervolgens aan dat verzoeker geenszins de mogelijkheid werd ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Dit is *in casu* ook gebeurd, gezien verzoeker in zijn verzoekschrift uitgebreid ingaat op de vrees voor vervolging, omwille van de (gepercipieerde) verwestering, wegens een verblijf in het Westen.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat er omwille van zijn verblijf in Europa in zijn hoofde sprake kan zijn van een (toegeschreven) vorm van ‘verwestering’. Verzoeker haalt aan dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem niet alleen bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in het Afghanistan van vandaag, dat ondertussen volledig onder het bewind van de taliban is gekomen, maar ook bepaalde risico’s zal inhouden in geval van terugkeer om door de lokale, Afghaanse gemeenschap en de taliban, als de *de-factore* regering, als ‘verwesterd’ beschouwd te worden. Personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven, lopen volgens verzoeker namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van ‘verwesterd’ te zijn.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factore* regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan voor een tweede keer, intussen bijna meer dan drie jaar geleden verlaten heeft en sindsdien sinds bijna twee jaar onafgebroken in België verblijft, na een traject van ongeveer een jaar door verschillende Europese landen. Verzoeker heeft Afghanistan reeds een eerste keer verlaten in 2006, waarna hij pas in 2011, na vijf jaar buiten Afghanistan is teruggekeerd. Belangrijk in dat verband is dat verzoeker tijdens die periode in Griekenland, eveneens een Westers en Europees land verbleven heeft. Op dat moment was verzoeker slechts 20 jaar ongeveer. Hoewel zijn terugkeer toen niet noodzakelijk problematisch of dramatisch afgelopen is, kan hieruit in geen geval conclusies getrokken worden wat de problemen betreft die verzoeker vandaag dreigt te hebben in geval van terugkeer naar het Afghanistan van vandaag, dat onder algehele controle van de taliban bestaat en fundamenteel anders is dan het relatief ‘democratische’ en ‘liberale’ Afghanistan van 2011. Feit is dat verzoeker, die vandaag ongeveer 36 jaar oud zou zijn, intussen al meer dan acht jaar van zijn leven in westerse, Europese landen heeft doorgebracht. Zeker zijn meest recente vertrek, uit 2019, en zijn verblijf in België, dreigen in het Afghanistan van vandaag uiterst problematisch te zijn en kunnen voldoende aanleiding geven om als ‘verwesterd’ beschouwd te worden door de huidige machthebbers en als gevolg hiervan vervolging of ernstige schade te riskeren (zie infra).

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet volgens verzoeker worden benadrukt dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf ‘westers’ voelt of zichzelf als ‘verwesterd’ beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van een kleine drie jaar in België en een jaar in Europa niet kan worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Het loutere feit dat verzoeker enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen.

Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift, dat hij afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied en dat kan vermoed worden dat deze gebieden die onder controle van een lokale afdeling van de taliban stonden nog sterker onderhevig zijn aan de strikte toepassing van de extreem conservatieve sharia-regels, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied en dat vermoed kan worden dat deze gebieden die onder controle van een lokale afdeling van de taliban stonden nog sterker onderhevig zijn aan de strikte toepassing van de extreem conservatieve sharia-regels, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het repressieve beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar

dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Paktia, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu geenszins blijkt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet zonder dat hij een Afghaans paspoort had op dat moment. Indien hij nu dient terug te reizen naar Afghanistan, zal dit volgens hem ofwel met een Afghaans paspoort, dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, zijn, ofwel met een *laissez-passer*, afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of de Belgische overheid. Hij stelt dat dit hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien hij met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen, zo stelt hij. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul is het volgens verzoeker eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen. Indien hij over land zou reizen voor een deel van zijn reis, kunnen de stempels in zijn paspoort of *laissez-passer* volgens hem roet in het eten strooien en dreigt hij bij *checkpoints* aan een controle onderworpen te worden. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan gegevens, die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gelet dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die sinds 2020 in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daartoe. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook

verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota). De kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat niet. De Raad is er zich, zoals hierboven reeds gesteld, van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en

over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF